

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάττομενον υπό του Ύπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασχόν εις την χάραν ήμων ύπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Έσωτερικού

Έτησίαι 50. 8.—
Έξάμηνος 3. 50
Τριμήνιος 2. 50

Έξωτερικού

Έτησίαι 70. 10.—
Έξάμηνος 4. 50
Τριμήνιος 3.—

Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1878

ΔΙΕΚΟΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διά των Πρακτόρων Έκδοσερ. 2. 10. Έκδοσερ.
Φόλλα προηγουμένων έτών, Α' και Β' περιόδου
τιμώνται έκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Όδός Ερμούδιου άρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 23ος

Έν Αθήναις, 17 Σεπτεμβρίου 1916

Έτος 36ον.—Αριθ. 42

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΓ

ΜΥΣΤΙΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

—Για να σου πω έσένα, του φώναξε και τί ένομισες; ότι κόντεψα να φαγωθώ έγώ και οι μαυροί μου από τα σκυλιά του λαμπρού εκείνου φίλου μου, του γιατρού Περέζ, για να σαφίσω να σε ξαναγραφιώτη σε σαραντασικτώ ώρες, ό χαριτωμένος σου γαμπρός;

—Μά, κύριε Άλβαράδο...

—Σιωπή! Δέν ακούω τίποτα! Τα παιδιά δέν γυρίζουν μόνα τους ετούς ξένους τόπους, όταν μάλιστα έχουν τέτοιους συγγενείς...

—Ναι, έχετε δίκιο...άλλά θα έπροτιμούσα...

—Τό ξέρω!.. θα προτιμούσες να πᾶς και να γυαλίξης παπούτσιά στο Ρίο, για να βρεθής καμμιά ώρα, σε κανένα δρόμο, μούτρο με μούτρο με τὸ κ. Άγγλᾶς. Ναι, καλή ή ιδέα, δέν λέγω... Έχω όμως κ' έγώ τή δική μου που

«Καλέ, σὺ δὲα;» (Σελ. 384, στ. α'.)

είνε καλλίτερη και θα σου την πω, όταν έλθη ή ώρα.

Μπροστά σε τέτοια έπιχειρήματα, ό Έρρίκος δέν μπορούσε πιά να επιμένη και, χωρίς πολύν κόπο, δέχθηκε την φιλοξενία του νέου προστάτη του, περιμένων να τὸ ανακοινώση τὸ περίφημο σχέδιο, που έμελλε να επιφέρη,—γι' αυτό δέν είχε καμμιά άμφιβολία,—την όριστική ήτα του Άγγλᾶς.

Πῶς μπορούσε, τώνοντι, ό άνθρωπος αυτός, ό τόσο δυνατός, τόσο πλούσιος, τόσο δραστήριος, να μη νικήση στο τέλος τὸν κακούργο; Ο Έρρίκος δέν είχε παρὰ να περιμένη. Κ' έπερίμενε χωρίς μεγάλη άνηγομونها, γιατί ή ζωή που ζούσε τώρα στο Ρίο, με την Κολέττα και με τὸν Άλβαράδο, ήταν πολὺ εὐχάριστη.

Ο Βραζιλιανός, που είχε να σροντίση τώρα για κάποιες δικές του δουλειές, ναγοράση από την πρωτεύουσα γεωργικᾶς μηχανᾶς κ' άλλα χρειώδη για τὸ κτήμα, παρέδωσε τὰ παιδιά στον Άνρική, με τή διαταγή να τὰ διασκεδάζη όσο μπορούσε. Έγυρίζαν λοιπόν έξω ὅλη σχεδόν την ήμερα. Η Κολέττα ήταν τώρα κατενθουσιασμένη με τὸ Ριον-Γανέιρο. Κ' ἐνῶ την πρώτη φορά που τὸ εἶδε, δέν της ἄρεσε καθόλου, τώρα δέν έπαυε να εκθειάζη ὅλα τὰ βραζιλιανά, από τὰ φαγητά και τὰ γλυκίσματα, ὡς τούς περιπάτους και τὰ πανηγύρια.

Έννοείτε την αιτία αυτής της αλλαγῆς. Η Κολέττα δέν άνησυχούσε πιά για την τύχη τὸς μικροῦ της φίλου Έρρίκου. Έκτός τούτου, παντὸς βπου πήγαινε, τὸν είχε μαζί της, στο πλευρὸ της. Κι' αυτό έφθανε για να βρεσκη τώρα ή μικρούλα θαυμάσιο, ὅτι προτιήτερα της κάθονταν στο στομάχι.

Η Κολέττα λοιπόν ήταν τώρα εὐτυχισμένη. Γελούσε, έτρωγε με ὄρεξη, είχε κόκκινα μάγουλα

«Απίπέ με κήνοι!..» (Σελ. 334, στ. 6'.)

και φήλωσε τρία έκαστοτά του μέτρου 'ς ένα μήνα. Ο Βραζιλιανός της καμπίες ήταν καταχαρούμενος γι' αυτό κ' εὐλογοῦσε την ώρα που αποφάσισε να έπιχειρήση την τολμηρή εκείνη έκστρατεία. Νά, τώρα είχε δυὸ παιδιά. Γιατί και τὸν Έρρίκο τὸν είχε αγαπήση πολὺ και συχνὰ τὸ βράδυ, όταν εγύριζε στο ξενοδοχείο κ' εὐρίσκε την Κολέττα με τὸν φίλο της στο σαλόνι, σάν φρόνιμα ἀδελφάκια, να γράφουν ή να ζωγραφίζουν 'ς ένα τετράδιο, εσυλλογίζετο με συγκίνηση:

«—Τώρα ή οικογένειά μου είναι σωστή. Ένα κερτίσι κ' ένα αγόρι. Λαμπρά!»

Έτσι ζούσαν, εὐτυχισμένοι ὅλοι, όταν μιὰ μέρα, ή Κολέττα έπήγε μόνη με τὸν Άνρική να φωνίση 'ς ένα μαγαζι της ἑδοῦ Οὐδιντόρ. Ο Έρρίκος δέν τὸς συνώδουσε εκείνη την ήμερα, γιατί ό Πορτογάλος είχε φοθηθῆ μήπως 'ς εκείνο τὸ κολυσύχαστο μέρος της πόλεως, την ώρα που ὅλος ε' κόσμος είναι έξω, ήθελε άπαντηθῆ με τὸν γαμπρό του. Και πραγματικῶς, ή προ-

φύλαξιν αυτή δεν ήταν περιττή, γιατί μόλις βγήκαν από το μαγαζί, στο στενό πεζοδρόμιο, η Κολέττα έβριναξε μ' εκπληξή και χαρά:

«Ο,τι μου πης έσύ, θά κάμω!..» (Σελ. 335, στ. α.)

— Μπα!.. ο Ευτύχιος!.. ο αδελφός μου!..

Και πριν προφθάση να την κρατήσει ο Ανρικήξ, εκείνη έτρεξε κ' έπιασε τον αδελφό της από το μπράτσο.

— Καλέ, τυ έδω; του είπα' εσύ στο Ρίον-Ιανείρο;.. Μην ήλθες να με πάρης;

Ο κακούργος, μόλις έγνωρίσε την αδελφή του, έκαμε, χωρίς να θέλη, ένα κίνημα προς τα πίσω, — τι ένστικτο κίνημα όλων εκείνων που δεν έχουν ή-συχνη την συνείδησή τους. Φαντάσθηκε, ότι τον κυνηγούν, ότι τον συλλαμβάνουν και, χωρίς καν να φιλήση την Κολέττα, έβριξε μία φοβισμένη ματιά στον άνθρωπο που την συνόδευε και ρώτησε:

— Με ποιόν είσαι 'δω;

Η Κολέττα του αύστησε τότε τον ακόλουθό της:

— Ο κ. Ανρικήξ, έπιστάτης του κ. Αλδαράδο... Ω, αν ήξερες τί καλός που είναι για μένα ο μπαμπάς Αλδαράδο και τί ώραία ταξείδι μου έκαμε!

Ο Άγκλας, βλέπων με ποιόν είχε να κάνει, ήσυχασε λίγο και πήρε κατά μέρος την Κολέττα, για να την ρωτήσει, χωρίς νακούση ο Ανρικήξ, από πότε εύρισκετο στην Βραζιλία και πώς είχαν έλθη εκεί.

Η Κολέττα αποκρίθηκε 'ς αυτές της ερωτήσεις εκπληκτική με το αυστηρό και στενοχωρημένο ύφος του αδελφού της. Αφού όμως αυτός έμαθε ό,τι ήθελε, συλλογίσθηκε ότι έπρεπε ναψηγήση τον κίνδυνο της τυχαίας αυτής συναντήσεως και να δείξη ότι δεν τον φοβάται.

— Ναι, Κολέττα, είπα με αξιοπρέπεια, ήλθα 'δω για να σε πάρω. Απορώ πώς ή κυρία σου σάφισε να φύγης

μ' αυτόν τον Βραζιλιανό. Έλα! πρέπει ν'άλθης μαζί μου άμέσως!

Ένώμιζε, ότι ή μικρή θα τον άκουγε με την άλλοτε εύκολία, αλλά εκείνη δεν έννοούσε ναρίση έτσι τον «Βραζιλιανό της μπαμπά».

— Ω βγάλ' το από το νου σου, αδελφέ μου! του είπα. Να σ'ακολουθήσω τώρα, χωρίς ναποχαιρητήσω τον κ. Αλδαράδο, που είναι τόσο καλός για μένα; Αδύνατο!

Η αντίστασι της Κολέττας δεν θα έφθανε να έμποδίση τον Άγκλας να την πάρη μαζί του, αν δεν έμπαινε στη μέση ο Ανρικήξ, που τους παρακολουθούσε από μακριά. Και μόλις είδε τον Άγκλας να τραβά την Κολέττα από το μπράτσο, έτρεξε κοντά του με δυο πηδημάτα και είπα στον κακούργο ά-πάτομα:

— Άφισε γρήγορα το κορίτσι!

Ο Άγκλας έδοκίμασε να σηκώσει κεφάλι.

— Το κορίτσι αυτό είναι αδελφή μου, είπα' εγώ την κηδεμονεύω και κανένας δεν έχει το δικαίωμα να μ' έμποδίση να την πάρω, όταν θέλω!

Ο Πορτογάλος, μπροστά 'ς αυτή την αντίστασι, έχλώμισε.

Ο κύριος μου μου έμικιστάυηκε την δεσποινίδα Κολέττα, είπα με θυμωμένη φωνή, και κανείς, όσο είμαι εγώ ζωντανός, δεν θα μ' έμποδίση να του την πάρω πίσω!

Ο κακούργος σήκωσε τους ώμους περιφρονητικά κ' έδοκίμασε πάλι να τραβήξη τη σαστισμένη αδελφή του. Αλλά το βαρύ χέρι του Πορτογάλου έπεσε άπάνω του. Τα μακριά, λεπτά του δάκτυλα έψηλάφησαν μία στιγμή κ' έπειτα έσφίξαν σ' ένα σημείο του καρπού.

Ο Άγκλας έφισε κραυγή πόνου τον είχε παραλύσει ένας τρόπος, ένα κόλπο του ζιού-ζιτισιού, που ο Πορτογάλος το ήξερε θαυμάσια.

— Άφισέ με, έφώναξε, κτήνος!

— Άφίνεις και σ' την μικρή;

— Ναι.

Και ο κύριος μου μου έμικιστάυηκε την δεσποινίδα Κολέττα, είπα με θυμωμένη φωνή, και κανείς, όσο είμαι εγώ ζωντανός, δεν θα μ' έμποδίση να του την πάρω πίσω!

— Άφισέ με, έφώναξε, κτήνος!

Τα σιδερένια δάκτυλα ξεσφίχθηκαν κ' ο Άγκλας άνάστανε βαθεία.

— Καλά, είπα' πώς ονομάζεται ο κύριός σου;

— Ζοζέ ντά Σίλβα ντά Αλδαράδο.

— Ίσιου κατοικεί;

— Στο ξενοδοχείο 'Οθενίντα, άπαρ-ταμένο 22.

— Πηγαίνετε! Ξέρω, εγώ τί θα κάμω!

Και χωρίς να χαιρητήση καν την Κολέττα, ο κακούργος χώθηκε μέσα στο πλήθος που πλημμύριζε την εδόν Ου-βιντόρ.

«Όταν ο Ανρικήξ κ' η Κολέττα γύρισαν στο Ξενοδοχείο και διηγήθηκαν στον Αλδαράδο την σκηνη που έγινε στο δρόμο, έπιασε τον Βραζιλιανό Ένας μεγάλος θυμός, ένας από τους φοβερούς εκείνους θυμούς, που έκαμναν τους μαύρους στη φαζέντα να τρέμουν.

— Έτσι ε; έφώναζε με κεραυνώδη φωνή, μοιράζων γροθιές και κλωτσιές στα ταλαίπωρα έπικλα του Ξενοδοχείου' έτσι ε; ο κύριος Άγκλας λοιπόν γουρεύει την αδελφή του κ' ήλθα στη Βραζιλία για να την πάρη;.. Και κανείς δεν μπορεί να τον έμποδίση;.. Χμ! αυτό θα το ιδούμε! θα το ιδούμε!

Ο Έρρικός έδλεπε μ' ευχαρίστησι αυτή τη μανια, που του υπέσχετο εκείνο που κοθύσε. Γιατί με όλη την ώραία ζωή, που έκανε τώρα στο Ρίο, συχνά ο μικρός έσυλλογίζετο με τύψη, ότι δεν έκανε το χρέος του, ότι ενώ αυτός ήταν ευτυχισμένος, ή μητέρα του κ' ή αδελφή του ζούσαν στη στέψη και στη δυστυχία, και ο πατέρας του ήταν κλεισμένος σε μία φυλακή, με το στίγμα μιας άδικης άτιμώσεως.

Αλλά τώρα όλα θα διορθώνοντο. Αφού ο Άγκλας είχε την άρροσύνη να θυμώσει τον φοβερό Αλδαράδο, ζητών να τον πάρη εκείνη που την θεωρούσε πια σαν κόρη του, ετελείωσε! ο Άγκλας ήταν χαμένος.

Και ο κύριος μου μου έμικιστάυηκε την δεσποινίδα Κολέττα, είπα με θυμωμένη φωνή, και κανείς, όσο είμαι εγώ ζωντανός, δεν θα μ' έμποδίση να του την πάρω πίσω!

Ο κακούργος σήκωσε τους ώμους περιφρονητικά κ' έδοκίμασε πάλι να τραβήξη τη σαστισμένη αδελφή του. Αλλά το βαρύ χέρι του Πορτογάλου έπεσε άπάνω του. Τα μακριά, λεπτά του δάκτυλα έψηλάφησαν μία στιγμή κ' έπειτα έσφίξαν σ' ένα σημείο του καρπού.

Ο Άγκλας έφισε κραυγή πόνου τον είχε παραλύσει ένας τρόπος, ένα κόλπο του ζιού-ζιτισιού, που ο Πορτογάλος το ήξερε θαυμάσια.

— Άφισέ με, έφώναξε, κτήνος!

— Άφίνεις και σ' την μικρή;

— Ναι.

Και ο κύριος μου μου έμικιστάυηκε την δεσποινίδα Κολέττα, είπα με θυμωμένη φωνή, και κανείς, όσο είμαι εγώ ζωντανός, δεν θα μ' έμποδίση να του την πάρω πίσω!

— Άφισέ με, έφώναξε, κτήνος!

κανόνι της τη διαγωγή μου. Ο,τι θα μου πης, θα κάμω. Είσαι αρκετά μεγάλη και αρκετά φρόνιμη για να χης και σ' την γνώμη σου, άποδμάλιστα πρόκειται για σένα, για την ευτυχία σου, για το μέλλον σου.

— Τι θέλετε να σάς πω, αγαπητέ μου μπαμπά; ρώτησε ή μικρή, συγκινημένη κ' αυτή από το σοβαρό πρόσωπο του Βραζιλιανού.

— Να, τί θέλω να μάθω, εξακολουθήσε αυτός βρίζοντας, παιδί μου, ανάμεσα σε δυο ανθρώπους, που άπαιτούν το δικαίωμα να σε κρατήσουν, να σ'αναθρέψουν και να φροντίσουν για το μέλλον σου. Αίτοί οι δυο άνθρωποι είναι ο αδελφός σου, ο κ. Άγκλας, κ' εγώ, σύμφωνος άλλως τε με την γυναίκα μου, που σ'αγαπά ίσως περισσότερο κ' από μένα.

Πρόσεξε, γιατί δεν έννοώ να σ' έφηρέσω καθόλου. Πρέπει να μου άπαντήσης μόνη σου: Απο τοους δυο ανθρώπους που σε ζητούν, ποιόν θέλεις σ' ανακολουθήσης; Αν ο αδελφός σου, που σε ανέλαβε αφότου έμεινες ορφανή, ξεκληρώσε σ' αυτά τα τρία χρόνια, τα χρέη του και σου φέρθηκε σαν αληθινός πατέρας, μη τον ξεκαταλείψης. Πρέπει να πης μαζί του. Πές μου το, αν είναι έτσι, κ' εγώ σου υπόσχομαι να σε πάρω άμέσως στον αδελφό σου, μ' όλη τη λύπη, που θα μου προξενούσε ο χωρισμός... Έλα, Κολέττα μου, άποκρίσου. Περιμένω.

Η Κολέττα δεν αποκρίθηκε τίποτα, αλλά ή σιωπή της αυτή ήταν πιο εύγλωττη από κάθε λόγο. Σαν καλό κορίτσι που ήταν, δεν ήθελε να άρολογήση, ότι ο αδελφός της και μεν την έπροστάτευσε, μετά τον θάνατο των γονέων της, αλλά μόνο γιατί δεν μπορούσε να κάμη διαφορετικά. Ποτέ δεν της έδειξε την στοργή του, ποτέ δεν την έκαμε να αισθανθή ότι ήταν άλλο πράγμα κ' αυτόν, παρά ένα βάρος. Της έδινε καθεμέρα να τρώγη όσο έχρειάζετο για να μην πεθάνη της πείνας, αλλά ποτέ δεν τον έννοιασε πραγματικώς για την αδελφή του. Ήταν μαζί της τραχύς, σκληρός, άδιάφορος, όπως τον είδαμε την ημέρα εκείνη στην εδόν Σεργάντ, που της άρνήθηκε και τη μικρή ευχαρίστησι να καίξη χαρτί με την θυρωρή.

«Έπειτα κ' αυτή εύρισκετο πάντα στενοχωρημένη μπροστά στον μεγάλο της αδελφό που δεν γελοούσε ποτέ, που δέντης μιλούσε γκεδόν καθόλου και ήταν πάντα συλλογισμένος κ' άσηρημένος. Μία μέρα έγεινε άρρατος, χωρίς να της πη ούτε αντίο. Πέρασαν μήνες ολόκληροι χωρίς να της γράψη, χωρίς καν να πληρώση για την διατροφή της στο Ξενοσπίτι που την είχε άρσιση. Και τώρα παρουσιάζετο στο Ρίο και την έπροστάζε να τον ακολουθήση! Γιατί; Για ποιό λόγο ήθελε ναρίση τον μπαμπά Αλδαράδο,

τον εύθυμο, τον γελαστό, τον φιλόστοργο, και τη μαμιά Κονσουέλα την τόσο γλυκειά, που το ήρεμο χαμόγελό της, όταν την κύτταζε, φανέρωνε τόση στοργή και τόσο θαύμασμό;

(Έπειτα συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Η ΜΟΥΣΤΑΛΕΥΡΙΑ

Αγαπητοί μου, ANEN' από τα σπιτικά γλυκίσματα δεν μου φέρνετε τόσες παιδικές αναμνήσεις, κανένα δεν με ξαναγυρίζει τόσο στα παιδικά μου χρόνια, όσο ή μουσταλευριά, που εύωδιάζει αυτή την εποχή 'ς όλα τα σπιτία... Αυτό το γλυκίσμα άρέσει και σε σάς έξαιρετικά; άρέσει τάχα έτσι 'ς όλα τα παιδιά; Η μήπως μόνον εγώ, σαν ήμουν παιδί, το εύρισκα ώρατότερο κ' από τη μυθολογική άμβροσία; Δεν το πιστεύω. Για τη μουσταλευριά βλέπω να ξετραλλώνονται μικροί και μεγάλοι. Η μόνη διαφορά είναι, ότι οι μικροί τρώνε—και γλύφουν και τα δάκτυλά τους,—ό,τι μουσταλευριά τύχη, και την πιο κακοκαμωμένη. Ένω οι μεγάλοι, πιο δύσκολοι, δεν την καταδέχονται παρά μόνον όταν είναι πολύ έκλεκτή, και λένε μάλιστα ότι είναι ένα γλυκίσμα που δεν έχει μέσον όρο' ή ήζ είναι έπιτυχημένο στην έντέλεια, και τότε είναι για θεούς κ' θα έχη άποτύχη στο ψήσιμο, και τότε είναι για πέταμα. Οπωσδήποτε καμωμένη, ή μουσταλευριά είναι γλυκίσμα μίας εποχής. Δεν μπορεί να γίνη παρά τώρα που γίνεται κ' ο μούστος. Όλα τάλλα γλυκίσματα έπάνω-κάτω, γίνονται όποια εποχή θέλουμε. Και στην καρδιά του καλοκαιριού, έξαφνα μπορεί να κάμη κανείς λουκουμάδες. Για μουσταλευριά όμως δεν υπάρχει τρόπος. Αλήθεια βράζουν μούστο και τον φυλάνε γ' άργότερα, (το λεγόμενο πετμέζι) αλλά μ' αυτό κάνουν άλλα γλυκίσματα. Η μουσταλευριά, 'ς όλα τα σπιτία, θε γίνη αυτές της ημέρες, που ο μπακάλης της γειτονείας θα μοιράση από λίγο μούστο 'ς τους μουστερήδες του. Έδω ετάς Αθήνας μάλιστα επικρατεί και ή πρόληψις, ότι ο μούστος δεν κάνει να πουλήται' μόνο να χαρίζεται' γιατί άλλοιώςίτια ξυνίζει το κρασί στα βαρέλια του ύπογειου. Έτσι, για να προμηθευθή κανείς λίγο περι-

σώτερο μούστο, πρέπει να βρη μπακάλη που να μην έχη αυτή την πρόληψι...

Στης παιδικές μου αναμνήσεις, ή μυρωδιά της μουσταλευριάς εν' ένωμένη με τη μυρωδιά του βρεγμένου χώματος. Αλλά ή μυρωδιά του βρεγμένου χώματος ανακαλεί άμέσως συννεφα, κίτρινα φύλλα, δένδρα λυγίζόμενα από άέρα και άνήσυχα τσιρίγματα πουλιών... Έτσι, όσο καλός κ' αν είναι ο καιρός, όσο κ' αν λάμπη ο ήλιος του Σεπτεμβρίου, όσο χαρούμενα κ' αν καλιδούν τα πουλιά,—την ημέρα που εύωδιάζει το σπίτι από μουσταλευριά, βλέπω μπροστά μου χειμώνα. Βλέπω ακόμη και κάτι άλλο: τα καινούργια βιβλία, που μου έφεραν πάντα συγγενώς με τη μουσταλευριά, και την πόρτο του σχολείου, που την περνούσα, για πρώτη φορά ύπτερ' από της διακοπές, το πρωί μίας ημέρας, που το μεσημέρι θα γύριζα στο σπίτι και θα εύρισκα στο τραπέζι μουσταλευριά... Βλέπω ακόμα τα βαρεία χειμωνιάτικα ρούχα, που τα έβγαζε ή μητέρα μου από τα ντουλάπια και τα μαπούλα και τάπλωνεν έδω κ' εκεί για να πάρουν άέρα και να ξεμυρίσουν από τη ναρθαλίνα. Κ' αισθάνομαι όλη εκείνη τη γλυκειά μελαγχολία, κάτι σαν χαρά μαζί με λύπη, που πλημμυρούσε την παιδική μου ψυχή όταν τελείωνε το καλοκαίρι...

Αυτά μου ανακαλεί ή μυρωδιά της μουσταλευριάς, που φωνάζει αυτή την εποχή όλα τα σπιτία. Αλλά τί γλυκειά, τί μεθυστική μυρωδιά! Όταν μάλιστα ο μούστος βράζη με κιδώνια, για να γίνη το περιφημο κιδωνόπαστο, ή εύωδία είναι κάτι έξοχο. Αλήθεια, δεν σάς τρελαίνει και σάς; Μου φαίνεται, ότι οι μεγαλύτεροι κατασκευαστά άρωμάτων, στο Παρίσι κ' στο Λονδίνο, με τα Γζ ό κ ε υ κ λ ο υ μ π, με τα Τ ρ ε φ λ - ε ν κ α ρ ν α και με τα Φ λ ο ρ α μ υ, δεν κατορθώσαν ακόμα ένα συνδυασμό που να συγκρίνεται μ' αυτόν του κιδωνιού και του μούστου.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

Η χαράμμένη ή δημοσία έχει κρατήσει ακόμα μια πρόσχαρη όφι θεομνή, μια μυρωδιά, ένα χάσμα. Μά, έξαφνα, τρίζει ένα φτερό κ' ή πρώτη άνατοχίλια στοιβές άδράχνει άπ' τα κλαδιά τα μαρμαμένα φύλλα...

Βασίλοπούλα των άγθών τ' άσπρα φτεράκια άνοίγει στο φώς, διαγμένη άπ' το βορριά το άκμάτητο κινήγι,— Σάν μέσα σ' όρημη καρδιά μια άσβυστη, κρόνια έλαίδα.

—Μά, όμως δεν θάρθη έδω ο βορριάς και δεν θα άβήση ή άκκίδα;

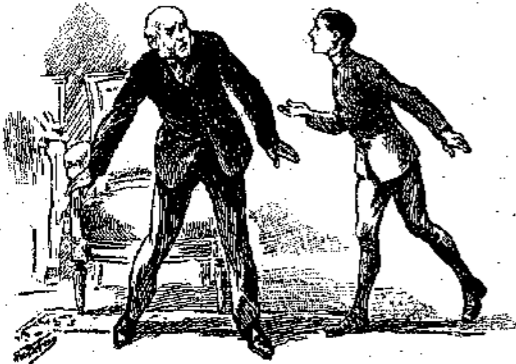
ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΝΑΪΑΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Η. DE GORSSE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. (Συνέχεια).

Ἡ ἐκπληξίς του ὑπῆρξε τόσο μεγάλη, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ κραυγάσῃ. Ὡστε ὁ Τώνης δὲν ἠπατήθη διόλου. Ἀλήθεια, ὁ μηχανικός ἦτο συνένοχος τοῦ ἀρπαγῆς καὶ εἶχεν εἰσελθῆ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ πρίγκηπος Σεργίου μόνον

«Κύριε Ἰβάν!.. κύριε Ἰβάν!..» (Σελ. 387, στ. α΄.)

καὶ μόνον διὰ νὰ μανθάνῃ τί ἐγένετο ἐκεῖ-μέσα καὶ νὰ πληροφορῇ τὸν ἀδελφόν του.

Ὁὕτω καὶ ἀπόψε ἐπῆγε νὰ τὸν εὔρῃ, διὰ νὰ τῷ ἀνακοινώσῃ βέβαια, ὅτι ὁ πρίγκηψ Σεργίος θὰ ἔσειγεν ἀπὸ τὸ Μόντε-Κάρλο τὴν ἐπομένην.

Οἱ δύο συνένοχοι, ἀφοῦ ἐκύτταξαν ὀλόγυρα διὰ νὰ ἰδοῦν μήπως τοὺς κατασκοπεύει κανεὶς, ἐκπλαίσθησαν καὶ συνωμίλησαν χρηλοσώμως ὡς συνωμίται.*

Ὁ Τώνης δὲν ἤμπορεσε νὰκούσῃ τίποτε ἀπὸ τὴν συνομιλίαν των. Τὴν ἐμάντευσεν ὁμως, τὴν ἐνόησεν... ἄλλως τε δὲν ὠμίλησαν ἐκεῖνοι παρὰ ὀλίγας στιγμὰς κ' ἐχωρίθησαν ἀμέσως.

Ὁ πρίγκηψ Βόρις ἤρχισε νὰ καταβαίνῃ πρὸς τὸ παρεκκλήσιον, ἐνῶ ὁ Μάριος ἐξεκίνησε διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὸν ἴδιον δρόμον.

Ἡ καρδιά τοῦ Τώνη ἐπαλλε δυνατά. Δὲν ἐπρόφρασε νὰ φύγῃ καὶ μόνον ὀλίγα μέτρα τὸν ἐχώριζαν τώρα ἀπὸ τὸν μηχανικόν, ὁ ὅποιος, μὲ ἥσυχον βῆμα, ἐκπλαίσταε.

Τί νὰ κάμῃ;.. Νὰ τράπῃ εἰς φυγὴν; Θὰ τὸν ἐδλεπεν ὁ ἄλλος καὶ θὰ ἐννοούτεν, ὅτι τὸν εἶχε παρακολούθησῃ. Νὰ μείνῃ εἰς τὴν θέσιν του; Θὰ τὸν εὔρισκεν ὁ ἐχθρὸς καὶ δὲν θὰ ἔχανε βέβαια τὴν εὐκαιρίαν νὰ τὸν ἐκδικηθῇ. Τὸ μέρος, τὴν ὥραν ἐκείνην, ἦτο ἐντελῶς ἔρημον καὶ κανεὶς δὲν θὰ προσέτρεχεν, ἐὰν ὁ μικρὸς ἔκραζε πρὸς βοήθειαν.

Ἡ φύσις ἤλθεν εὐτυχῶς ἐπίκουρος τοῦ Τώνη.

Ἐνας ὀγκώδης, μεγάλος βράχος εὔρισκετο ἐκεῖ, παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ δρο-
* Ἰδὲ εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 329.

μίσκου, καὶ ὁ Τώνης, μ' ἓνα πῆδημα, ἐκρύθη ὀπίσω ἀπὸ αὐτόν.

Ἄμα εὐρέθη ἐκεῖ, μὲ τὴν καρδίαν κάλλουσαν ὀλοὸν δυνατώτερα, ἐπερίμενε, κρατῶν καὶ τὴν ἀναπνοήν του.

Ἐπέρασαν ὀλίγα στιγμαί, τοῦ τοῦ ἐφάνθησαν μακρὰ ὡς αἰῶνες καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ὁποίων ἀντελήφθη μερικὸς νυκτερινὸς κρότους, τοὺς ὁποίους, εἰς ἄλλην περίστασιν, δὲν θὰ ἐπρόσεχε διόλου. Ἦτο τὸ μακρυνὸν γαύγισμα ἐνδὲ σκύλου, τὸ ἄγριον σφύριγμα μιᾶς σειρήνος, ἡ σύντομος καὶ στρυμώδης κραυγὴ μιᾶς ἀτμομηχανῆς...

Ἐπιτέλους ἡ ὑψηλὴ καὶ σκοτεινὴ σιλουέττα τοῦ μηχανικοῦ ἐπέρασαν ἐμπρὸς του, — καὶ ἀπὸ τόσο πλησίον, ὥστε ἠθάνθη σχεδὸν εἰς τὸ πρόσωπόν τὴν θερμὴν πνοὴν τοῦ Μάριου, — ἀπειμακρύνθη κ' ἐχάθη εἰς τὸ σκότος.

Ὁ Τώνης εἶχε σωθῆ. Μὲ πόσῃ ἀνακούρισιν ἀνέπνευσε τότε! Ἀλλὰ συγχρόνως ἓνα δύσκολον ζήτημα παρουσιάσθη εἰς τὸν νοῦν του: Ποῖον ἀπὸ τοὺς δύο ἐπρεπε νὰ παρακολουθῆσῃ; τὸν Μάριον, ἢ τὸν πρίγκηπα Βόριν;

Ὁ μικρὸς γ κ ρ ο ὐ μ δὲν ἄργησε νὰ πορασίσῃ. Τὸ νὰκολουθῆσῃ, τῶνόντι, τὸν Μάριον, δὲν θὰ τὸν ὠφελοῦσεν εἰς τίποτε, διότι ὁ σωφῆρ θὰ ἐπέστρεφε βεβαίωτα εἰς τὴν βίλλαν, ὡς νὰ μὴ συνέθῃ τίποτε. Τὸ νὰκολουθῆσῃ ὁμως τὸν πρίγκηπα θὰ ἦτο χρίσιμον, διότι τίς οἶδεν εἰς ποίας σπουδαίας ἀποκαλύψεις θὰ τὸν ὠδηγοῦσε.

Ἀφοῦ ἐπῆρε λοιπὸν αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν, ὁ Τώνης δὲν ἔχασε στιγμήν καί, διὰ τοῦ στενοῦ δρομίσκου, ἠκολούθησε μακρόθεν τὸν ἀνθρωπον, τὸν ὅποιον εἶχεν ἰδῆ πρὸ ὀλίγων ἑβδομάδων νὰπάγῃ τὴν μικρὰν Ναδίαν.

Ἐίδεν οὕτω τὸν πρίγκηπα Βόριν νὰ περνᾷ ἀπὸ τὸ παρεκκλήσιον τῆς Ἁγίας Εὐσεβίας (Σαιντ-Ντεβὲτ) καὶ κατόπιν νὰ παῖρῃ τὸ βουλε-
* Ὁ πρίγκηψ Βόρις ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ πλοῖον διὰ νὰ περιπατήσῃ » (Σελ. 337, στ. γ΄.)

Ἄμα ἐφθασεν ἐκεῖ, ὁ πρίγκηψ Βόρις ἀνέβη εἰς ἓνα τράμ, τὸ ὅποιον ὁ Τώνης ἠκολούθησε τρέχων. Εἰς ὀλίγα λεπτά, τὸ τράμ ἐφθασεν εἰς τὸν λιμένα κ' ἐκεῖ-

θεν ὁ πρίγκηψ, ἀνόποτος, δεῖ παρακολουθεῖται, ἐξεκίνησε διὰ τὴν προκυμαίαν, ὅπου ναυλοχοῦν αἱ θαλαμηγοί.

Ὁ Τώνης ἀνεγνώρισεν ἀμέσως ἐκείνην, τὴν ὅποιαν εἶχεν ἰδῆ δύο φορές ὡς τώρα καὶ θὰ τὴν ἀνεγνώριζε μεταξὺ χιλίων.

Ἡ ἀνακάλυψις αὐτῆ, ἂν κ' ἐπρεπε νὰ τὴν περιμένῃ, ἐπροξένησε ζωηρὰν συγκίνησιν εἰς τὸν μικρὸν γ κ ρ ο ὐ μ.

Ἡ μικρὰ γέφυρα, ἡ ὅποια συνέδεε τὴν θαλαμηγὸν μὲ τὴν προκυμαίαν, ἦτο κατεβασμένη. Ὁ πρίγκηψ Βόρις ἐπέρασεν ἀπὸ αὐτῆν, ἀνέβη εἰς τὸ πλοῖον καὶ ἐχάθη ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Τώνη.

Ἄλλ' ὁ μικρὸς μας φίλος δὲν ἤθελε τίποτε περισσώτερον. Ἦξευρεν ὅ,τι, πρὸς τὸ παρὸν τοῦλάχιστον, ἐπρεπε νὰ ξεύρῃ.

Ὁ πρίγκηψ Βόρις ἦτο ἐκεῖ, εἰς τὴν θαλαμηγὸν του, ὀλίγα βήματα μακρὰν του καί, οὕτως εἰκαῖν, εἰς τὴν διάκοσιν του, ἀφοῦ δὲν εἶχε παρὰ νὰ κῆ μίαν λέξιν, νὰ κάμῃ ἓνα νεῦμα, διὰ νὰ συλληφθῇ ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἀστυνομίαν.

Μίαν στιγμὴν, ὁ Τώνης ἐσκέφθη καὶ αὐτό. Κατόπιν ὁμως, τὸ μετενόησε.

Οἱ ἀστυνομικοί, εἰς τοὺς ὁποίους θὰ ἔλεγε τέτοιο πρῶγμα, δὲν θὰ τὸν ἐπίστευαν ποτέ, διότι δὲν εἶχε νὰ προσηγάγῃ καὶ καμμίαν ἀπόδειξιν. Καὶ μὲ συζητήσεις, μ' ἐξηγήσεις, θὰ ἐχάνετο καιρὸς, τοῦ ὁποίου κάθε στιγμὴ ἦτο πολύτιμος.

Ταῦτο ἐσυλλογίσθη καὶ ἀπεφάσισε, ἀντὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἀστυνομίαν, νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ γρηγορώτερον εἰς τὴν βίλλαν καὶ νὰ νὰγαγγίλῃ εἰς τὸν Ἰβάν τὴν ἀποφυσὴν του ἀνακάλυψιν.

Ἄνέθῃ λοιπὸν εἰς τὸ τράμ πῶν ἐπενοῦσε καὶ μετ' ὀλίγα λεπτά εὐρέθη εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ Μονακὸ πλησίον τῆς βίλλας τοῦ πρίγκηπος Σεργίου.

Ὁ Μάριος ἐστέκετο εἰς τὴν θύραν.

— Ἀπὸ πῶς ἔρχεσαι; ἠρώτησε τὸν Τώνην.

Ὁ μικρὸς γ κ ρ ο ὐ μ εὐχαρίστως θάπαντοῦσεν εἰς τὸν μηχανικὸν σὺν τῇ σὲ νοιάζῃ, δὲν εἶνε δική σου δουλειά! ἄλλα συνεκράτησε φρονίμως τὴν ἀγανάκτησίν του καί, μὲ τὴν μεγαλειώτερον ἀταραξίαν, ἀπεκρίθη:

— Ἀπὸ τὸ ταχυδρομεῖο... ἔφριξα τὰ γράμματα.

«Ὁ πρίγκηψ Βόρις ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ πλοῖον διὰ νὰ περιπατήσῃ » (Σελ. 337, στ. γ΄.)

Καὶ ἥσυχά-ἥσυχά, εἰτῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἄλλ' ὅταν δὲν τὸν ἐδλεπε πλέον ὁ μηχανικός, ἤρχισε νὰ τρέχῃ ὡς νὰ τὸν ἐκυνηγοῦσαν, καὶ δὲν ἐπέστειλε παρὰ μόνον ἀφοῦ ἐφθασεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἐπιστάτου.

— Κύριε Ἰβάν, κύριε Ἰβάν! τῷ ἐρώναζε, μὲ κινδυνὸν νὰ τῷ προξενήσῃ τὴν πλέον ἐκίφρον συγκίνησιν βρήκα τὸν πρίγκηπα Βόριν!

— Ἐ; τί; τί λές; ἔκαμε ὁ γρηοῖς ἐπιστάτης, ἀναπηδῶν ὡς δι' ἐλατηρίου.

Ὁ Τώνης τότε, ἀσθμαίνων, διηγήθη εἰς τὸν κατάκληκτον Ἰβάν ὑπὸ πείρας περιστάσεως συνήντησε τὸν ἀρπαγῆ τῆς Ναδίας.

Ὁ ἐπιστάτης εἶχε παραβῆ τόσο, ὥστε κατ' οὐδένα τρόπον δὲν ἤμποροῦσε νὰ σκεφθῇ καὶ νὰ λάβῃ μίαν αἰανδήποτε ἀπόφασιν. Διὰ τοῦτο ὁ Τώνης ἀπεφάσισε μόνος του περὶ τοῦ πρακτέου.

— Ἄ, αὐτὴ τῆ σορά, ἐφώναζε, δὲν θὰ τὸν ἀρίστουσε μὲ

μὰς ξαναθύμῃ! Πάρτε τὰ χαρτιά ποὺ χροιάζονται, διὰ νὰποδειχθῇ στὴν Ἀστυνομία τὸ ἐγκλήμα ποὺ ἔκαμε, κ' ἐλάτε μαζί μου. Ἄς τρέξωμε! Ἡ Ἀστυνομία εἶν' ἐδῶ κοντά! Σὲ πέντε λεπτά θὰ φθάσωμε...

— Ναι, ναι, νὰ πάμε! ἐπιθύρουν ὁ Ἰβάν, ἐρευνῶν τὰ συρτάρια, εἰς τὰ ὅποια ὁμως δὲν κατώρθωνε νὰ εὔρῃ τὰ ἔγγραφα.

Ὁ Τώνης ἀνοπομονοῦσε.

— Γρήγορα, τοῦ ἔλεγε, κάμετε γρήγορα! Δὲν πρέπει νὰ χάσωμε στιγμή.

Τέλος τὰ ἔγγραφα εὔρεθησαν. Καὶ οἱ δύο φίλοι μας, προφασιζόμενοι κάποιαν ὑπόθεσιν, σχετικὴν μὲ τὴν αὐριανὴν ἀνάχωρησιν, ἐξῆλθον ἀπὸ τὴν βίλλαν. Ἐξερχόμενοι, εἶδαν τὸν Μάριον νὰ παίζῃ μπιλιάρδο εἰς τὸ γαιτονικὸν καφενεῖον.

Ἐβάδισαν ἐπ' ὀλίγον σιωπηλοί, ὅπως συμβαίνει εἰς τὰς σοβαρὰς περιστάσεις τῆς ζωῆς, εἰς τὰς μεγάλας ὥρας, ὅταν αἱ σκέψεις εἶνε κοιναὶ καὶ δὲν αἰσθάνεται κανεὶς τὴν ἀνάγκην νὰ τὰς ἀνακοινώσῃ εἰς τὸν σύντροφόν του.

Ἐσυλλογίζοντο καὶ οἱ δύο ἂν θὰ ἐφθάναν ἐγκαίρως ὥστε νὰ κάμουν νὰ συλληφθῇ ὁ πρίγκηψ Βόρις, διότι ἐννοούσαν, ὅτι μόνη ἡ σύλληψις του θὰ τοὺς ἐπέτρεπε νὰ ἐπανεύρουν τὴν μικρὰν Ναδίαν.

Ἀλλὰ μόλις παρουσιάσθη ἡ σκέψις αὐτὴ εἰς τὸ πνεῦμά του, ὁ Τώνης ἐνόησεν ἀμέσως τί μεγάλην, τί ἀσυγγώρητον ἀνοησίαν ἔκαμε, νὰπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸν λιμένα, τὸν ὅποιον ἡ θαλαμηγὸς, αὐτὴν τὴν ὥραν, εἶχεν ἴσως ἐγκαταλείψῃ...

— Δὲν πάμε καλά! ἐφώναζεν ἔξαγνα.

Κ' ἐπειδὴ ὁ φίλος του ἐξαπλάγη, ἔπεισε νὰ τῷ ἀνακαινώσῃ τὰς τούβους του.

Ὁ Ἰβάν τοὺς

συνεμρίσθη ἀμέσως. Ναι, ἦτο τρέλλα αὐτὸ ποὺ ἔκαμαν. Τὸ φρόνιμον θὰ ἦτο νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Ἀστυνομίαν μόνος ὁ Ἰβάν, καὶ ὁ Τώνης νὰ τρέξῃ τὸ γρηγορώτερον εἰς τὸν λιμένα, διὰ νὰ ἐπιβλέπῃ ἐκεῖ τὴν θαλαμηγὸν...

Μετὰ τὴν νέαν αὐτὴν ἀπόφασιν, ὁ Τώνης ἀνέβη εἰς τὸ τράμ, τὸ ὅποιον θὰ ἐφθάνεν εἰς τὸν λιμένα ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν, ἐνῶ ὁ Ἰβάν ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του πρὸς τὴν Ἀστυνομίαν.

Ὡ, τί φοβερὰ ἦτο ἡ ἀγωνία τοῦ μικροῦ μας φίλου, ἐκεῖνῃ τὴν στιγμὴν!

Ἰβάν δὲν ἐπανεύρι-

σεν ἐκεῖ τὴν θαλαμηγὸν; Ἰβάν ἡ θαλαμηγὸς εἶχε φύγῃ.

Τὶ βλέμμα ἔφριψε πρὸς τὴν προκυμαίαν, ὅταν τὸ τράμ εἰτῆλθεν εἰς τὸ βουλεβάρτον τῆς Κονταμίνας! Καὶ παῖα κραυγὴ χαρᾶς ἐξέφυγε τότε ἀπὸ τὰ στῆθη του!

Ἡ θαλαμηγὸς τοῦ πρίγκηπος, τῆς ὁποίας αἱ φωτισμέναι θυρίδες ἀπετέλουν εἰς τὸ σκότος δύο μακρὰς σειρὰς φάτων, εὔρισκετο ἀκόμη εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν.

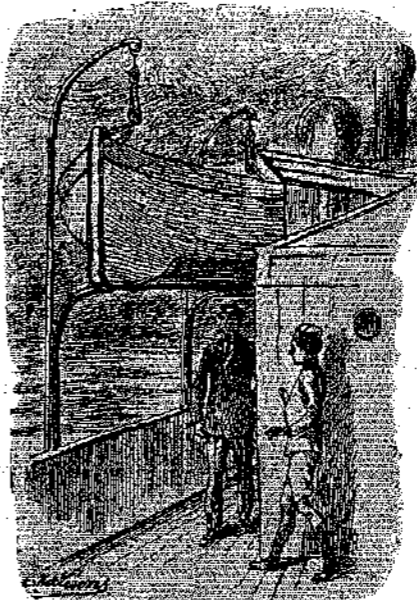
Ἠσυχώτερος, ὁ Τώνης ἐτήθησεν ἀπὸ τὸ τράμ κ' ἔτρεξεν εἰς τὴν προκυμαίαν.

Ἄλλ' ἐκεῖ τὸν ἐπερίμενον ἓνα θέαμα ἀπρόοπτον.

Ἐργάται τοῦ λιμένος, πηγαυνοεργάται βιαστικά, ἐκουβαλοῦσαν εἰς τὴν θαλαμηγὸν κάρβουνα, τὰ ὅποια ἐπαίρναν μὲ σάκκους ἀπὸ τὴν ἀπέναντι ἀνθρακαποθήκην. Καὶ ἡ χαμηλὴ καπνοδόχος τοῦ πλοίου ἄρτιεν, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, μαύρας τολύπας καπνοῦ.

Δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία, — τὸ πλοῖον ἠτοιμάζετο νὰναχωρήσῃ!

Ἀλλὰ ὑπῆρχον ἐνδείξεις, ὅτι ἡ ἀναχώρησις αὐτῆ δὲν θὰ ἐπραγματοποιεῖτο πρὸ μιστῆς ὥρας τοῦ-

«Ἴδτε, διευθυνόμενον πρὸς αὐτόν, τὸν πρίγκηπα Βόριν...»

λάχιστον. Ἡ ἀνθρώπισις δὲν εἶχε τελειώτῃ καὶ εἰ νῆσται μετὰ τῶν ἐργατῶν ἐξηκολούθουν νὰ πηγαυνοεργωνται.

Τοῦτο καθηπόχασεν ὀλίγον τὸν Τώνην.

Ὁ Ἰβάν, ἐπομένως, θὰ εἶχεν ὄλον τὸν καιρὸν, διὰ νὰ ἔλθῃ μὲ τοὺς ἀστυνομικοὺς, καὶ ἂν ἀκόμη εἰς τὴν Ἀστυνομίαν ἐγένετο κάποια συζήτησις.

Αὐτὸ ἐτυλλογίζετο ὁ μικρὸς γ κ ρ ο ὐ μ, ὅταν ἐξάρνα εἶδε τὸν πρίγκηπα Βόριν, μὲ ταξιδιωτικὴν στολήν, νὰ ἐξέρχεται διὰ τῆς μικρᾶς γεφύρας. Μόλις ἐπρόφρασε νὰ κρουθῇ ὀπίσω ἀπὸ κατὶ βαρέλια, ποῦ ἔτυχε νὰ εὔρισκονται παρατεταγμένα, κάπου ἐκεῖ πλησίον.

Ὁ πρίγκηψ Βόρις ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν θαλαμηγὸν, διὰ νὰ περιπατήσῃ ὀλίγον πρὸ τοῦ ἀπόπλου, καὶ ὁ περίπατος αὐτὸς τὸν ἔφερε τόσο πλησίον τοῦ Τώνη, ὥστε εἶπε θαῦμα πῶς δὲν τὸν εἶδε.

Μιὰ τρέλλῃ ἰδέα ἐγεννήθη τότε εἰς τὸν νοῦν τοῦ μικροῦ γ κ ρ ο ὐ μ.

Ἀφοῦ ὁ πρίγκηψ ἦτο ἐξω, διατι νὰ μὴν ἐπωφεληθῇ καὶ νὰ μὴν εἰσχωρήσῃ αὐτὸς εἰς τὸ πλοῖον, διὰ νὰ ἰδῇ ἂν ἡ μικρὰ φίλη τοῦ Ναδία εὔρισκετο κρυμμένη μέσα;

Πραγματικῶς, ὁ Τώνης ἐξῆλθε γρήγορα ἀπὸ τὴν κρύπτῃν του, ἐγλύστρησεν ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κιβώτια καὶ τὰ δέματα, ποῦ ἦσαν συσσωρευμένα ἐπὶ τῆς προκυμαίας, ἐπέρασεν ἀπαρατήρητος ἐν τῷ μέσῳ τῆς τύρβης τῶν ἀγθοφόρων καὶ τῶν ναυτῶν, διεσκέλισε τὴν μικρὰν γέφυραν κ' ἐπάτησε τέλος εἰς τὸ κατὰστρωματῆς θαλαμηγοῦ.

«Ὁ Τώνης ἐπάτησε τέλος εἰς τὸ κατὰστρωμα...» (Σελ. 337, στ. γ΄.)

